

deraf, hentet fra Sportellovgivningen og den hele Forandring deri, vil jeg ganske henvise til mine tidligere Udtalelser, som jeg tror, at man, naar man ser dem, vil finde at være tydelige og klare. Jeg maa dog bemærke, at det her ikke alene gjælder om de juridiske Embedsmænd, med Hensyn til hvilke Forandringen er foregaaet, men der gives endnu den Dag idag flere Embedsmænd, som til dels, ja endog helt, lønnes med Sportler. Det er altsaa paa ingen Maade noget Ujædnt, og der er her ligesaa lidt som med Hensyn til Justitsembedsmændene nogen Magt, der kan siges at være imod en Omordning, men Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil beholde Forholdet eller ikke, hvorvidt man finder det rigtig, at en Embedsmand — han kaldes nu Lodsolbermand eller Notarius publicus — lønnes med de Indtægter, han selv har, det er en Sag for sig. Man kan maasse finde det passende for Notarius publicus, men ikke for Justitsembedsmænd i Almindelighed, og man kan finde det passende for geistlige Embedsmænd paa Grund af den særegne Form, disse Indtægter i Aarens Løb have antaget. — Det er det, hvorpaa det kommer an, men juridisk vil vistnok min Bemærkning holde Stik trods det, den ærede Ordfører udtalte. — Naar den ærede Ordfører atter idag hørte sit kjære Ministerium af 2den Dechr., maa jeg sige, at det ogsaa altid er mig kjært at høre dette Ministerium nævne. Jeg har ogsaa selv fornylig bragt det paa Bane ved en anden Reformslag for at vise, hvor afgjort det var imod den omtalte Reform, for hvilken den ærede Ordfører ogsaa er meget ivrig, nemlig med Hensyn til Valget af Præsterne, et Spørgsmaal, hvori det nævnte Ministerium var bestemt imod en Reform. Jeg vil meget gjerne indrømme dette Ministerium en Del med Hensyn til Sportelreformen, skjøndt det forekommer mig, at Aaret 1861, da den blev gennemført, betegner et andet Ministerium, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem. Jeg vil meget gjerne indrømme det alt muligt Godt, og jeg vil gjerne indrømme, at det har havt Held med sig blandt Andet deri, at Ministeriet varede saa kort, hvorved altsaa Meget kom til at staa som Fremtidsløfter,

Planer og Tanter, som det altid kan falde vanskeligt for et Ministerium at gennemføre. Det forekommer mig som sagt, at Gjennemførelsen ligger under et andet Ministerium, hvoraf jeg var Medlem, men hvad enten det Ene eller det Andet er Tilfældet, ser jeg ikke, at dette har Indflydelse paa det andet Spørgsmaal, nemlig Beviskraften af den hele Stilling, man har indtaget før og efter 1861 med Hensyn til Sportellønningen. — Til Slutning endnu blot et eneste Punkt. Den ærede Ordfører sagde, at vi dog maatte huske paa, at naar vi nu gik ind paa det Forslag, som Mindretallet i Overensstemmelse med Regeringen har stillet, vilde Rigsdagen bortgive sin Raadighed over disse overordentlig store Midler. Det er en høist besynderlig Sætning, thi for det Første forekommer det mig, at man, naar Taler skal være om at give Noget bort, maa have Noget at give bort, men det forekommer mig, at Rigsdagen slet ikke nu har Noget med disse Midler at bestille; man kan altsaa slet ikke sige, at der gives Noget bort. Dernæst er det mig ubegribeligt, hvorledes man kan sige, at Rigsdagen giver sin Myndighed bort, naar den gaar ind paa en Lov, hvorved den frirer Embedsmændenes Indtægter, hvad enten dette nu sker paa den ene eller paa den anden Maade, hvad enten man giver en Lønningslov for Embedsmænd, hvilken bestemmer faste Lønninger til et Beløb af $1\frac{1}{2}$ Million Rd., eller hvormeget det nu er, som skulle udbetales dem i faste maanedlige eller aarlige Gager, eller man bestemmer andre Indtægter, som kunne evalueres til saadanne Beløb, og siger, at de skulde træde istedetfor med Hensyn til de geistlige Embedsmænd; hvad enten man gør det Ene eller det Andet, er Sagen ganske den samme. Vil man sige, at man har bortgivet Myndigheden over $1\frac{1}{2}$ Million Rd., fordi man har bestemt en Lønningslov for samtlige Justitsembedsmænd? Nei, det vil man neppe sige. Statsmagten har taget sin Beslutning ved at give en Lønningslov, som fører til dette Beløb, men denne Lønningslov er bleven til ved Lovgivningsmagtens egen Beslutning, og den er undergivet de Forandringer, som overhovedet kunne gaa for sig ved Lovgivningen, hvilke